

hvor er den kritiske journalistikken? spør **Mina Adampour.**

e journalister

dekning av islam, mener Mina Adampour. Her flokker franske journalister seg rundt den venstreradikale politikeren Ilham Moussaïd, som

FOTO: AFP/SCANPIX

ut». Jeg stilte opp, og kom meg hjem. Mamma, pappa og mine fem søsken, som har lært meg alt jeg kan, var stolte.

Jeg prøvde å dreie debatten inn på temaer som krigføring, hegemoni, maktbalanse, Verdens handelsorganisasjon og diktaturet Saudi-Arabia. Det var kanskje ikke vellykket, men jeg prøvde. Det var kanskje ikke de ekstreme meningene de ønsket, men det visste jeg.

Meldingene tikket inn fra Mads Gilbert i Tromsø, folk jeg ikke

kjente og kjente, og fra gode venner, som min venninne Siri, som studerer journalistikk.

Forhåpentligvis blir hun den kritiske journalisten jeg håper på. Som ser nyanser der andre ser svart-hvitt, og som ikke på død og liv skal fremstille enhver sak som en stor konflikt. Som tør å gå inn i kjernen på en sak, selv om det krever mer arbeid. Jeg vet at hun ikke blir en av dere. Hun er fra beste vestkant, gikk rundt med hårbørste på videregående, men fy søren så mye kunnskap

dette mennesket har om verden, hun tar en diskusjon på strak arm og er ikke redd for å gi uttrykk for upopulistiske synspunkter. Støtten varmet, og minte meg om det min muslimske far sa til meg da jeg var yngre: «baba-jan (pappas lille hjerte), de hater oss ikke, vi er som alle andre».

Så tikket det inn drapstrusler rettet mot meg, min familie og alle andre muslimer. Meldinger om at Profeten Muhammad (saw) er en pedofil gris og så videre, meldinger fra mennesker som

kalte seg for Norsk front mot Islam, og andre enkeltindivider.

Siden har jeg ikke ytret meg mer om islam eller lignende. Islams essens ligger ikke der. Den ligger i veien til fred ved å ta Gud inn til sitt hjerte, som en klok troende sa til meg. Og i mitt hjerte finnes det bare fred, som Islam bringer, som jeg prøver å nå. Jeg streber hver dag for å bli et bedre menneske, og jeg mislykkes ofte. For jeg er pliktig til å aldri dømme andre, og om jeg gjør noe galt må jeg ta ansvar og rette opp i det.

Jeg vil mot slutten av denne teksten ta ansvar for Moyheldeen Mohammads uttalelser og handlingene til Arfan Bhatti, og si beklager. Jeg skulle strengt tatt ikke behøve å gjøre dette, fordi jeg ikke har gjort noe galt. Men mediene fremstiller islam som den skyldige aktøren, og Koranen som en trellbok som får muslimer til å handle galt. På denne måten gis disse enkeltmenneskene en plattform og en posisjon til å erstatte det gode budskapet i islam med sine egne hatefulle ideer.

Muslimer er født med fri vilje slik alle andre. Men mediene sier at det er en *forbrytelse* når en ikke-muslim gjør noe galt, og *islam* når en muslim gjør noe galt. Islamisme, radikal islam, politisk islam. Jeg er en islamist, jeg er en radikal muslim, jeg er en politisk muslim, jeg er en ekstrem muslim. Og jeg gir ikke akademia og media rett til å oppfinne, definere og dissekere meg for å livnære seg selv.

Det virker som om den kritiske journalistikken uteblir fordi det er konstruert en enighet om hvordan muslimer er. Den kritiske journalisten er gledelig til stede når det går på bekostning av islam. Men, aldri, aldri, for å bevise for det norske folk hva det sanne islam er og hva det krever av den troende. Det ville vært for kjedelig og ville i alle fall ikke solgt. For plukk opp Koranen eller en bok om profetens *sunnah*, og forstå hva som kreves av en muslim når det kommer til respekt, medmenneskelighet og likeverd. Kravene er enorme. Og vis for det norske folk hvordan avvikene fra et misbruk av islams navn. Slutt å portrettere dem som sanne følgere av islam.

På kvinnedagen vil jeg og mine meningsfeller ydmykt takke for den massive støtten mange kvinner og menn – og særlig homofile – har vist muslimske kvinner i deres kamp om rett til å bære hijab. Det viser deres sinnrike storhet, og deres gode hjerter. Takk.

Mina Adampour